

Burying Our Weapons of Rebellion

By Elder D. Todd Christofferson
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Vastuhaku relvade mahamatmine

Vanem D. Todd Christofferson
Kaheteistkümne Apostli Kvoorum

October 2024 general conference

May we bury—very, very deep—any element of rebellion against God in our lives and replace it with a willing heart and a willing mind.

The Book of Mormon records that approximately 90 years before the birth of Christ, the sons of King Mosiah began what would be a 14-year mission to the Lamanites. Unsuccessful efforts had been made over many generations to bring the Lamanite people to a belief in the doctrine of Christ. This time, however, through the miraculous interventions of the Holy Spirit, thousands of the Lamanites were converted and became disciples of Jesus Christ.

We read, “And as sure as the Lord liveth, so sure as many as believed, or as many as were brought to the knowledge of the truth, through the preaching of Ammon and his brethren, according to the spirit of revelation and of prophecy, and the power of God working miracles in them—yea, I say unto you, as the Lord liveth, as many of the Lamanites as believed in their preaching, and were converted unto the Lord, never did fall away.”

The key to the enduring conversion of this people is stated in the next verse: “For they became a righteous people; they did lay down the weapons of their rebellion, that they did not fight against God any more, neither against any of their brethren.”

This reference to “weapons of rebellion” was both literal and figurative. It meant their swords and other weapons of war but also their disobedience to God and His commandments.

The king of these converted Lamanites expressed it this way: “And now behold, my

Matkem – väga-väga sügavale – meie elus kõik Jumalale vastuhakkamise elemendid ning asendagem need tahtevalmis südamega ja teenistusvalmis meelega.

Mormoni Raamatus on kirjas, et umbes 90 aastat enne Kristuse sündi alustasid kuningas Moosia pojad laamanlaste juures misjonit, mis kestis lõpuks 14 aastat. Laamanlaste rahvast oli püütud panna paljude põlvete jooksul tulutult Kristuse õpetusse uskuma. Kuid seekord pöörati Püha Vaimu imetabase sekkumise kaudu tuhandeid laamanlased usule ja neist said Jeesuse Kristuse jüngrid.

Me loeme: „Ja nii tõesti, kui Issand elab, nii tõesti kõik, kes uskusid, ehk kõik, kes toodi tõe tundmisele Ammoni ja tema vendade jutlustamise kaudu vastavalt ilmutuse ja prohvetliku kuulutamise vaimule ja Jumala väele, mis tegi nendes imesid – jah, ma ütlen teile, et nii tõesti, kui Issand elab, mitte ükski neist laamanlastest, kes uskusid nende jutlustamist ja pöördusid Issandasse, ei langenud kunagi ära.”

Selle rahva kestva usulepöördumise võti tuuakse välja järgmises salmis: „Sest nendest sai õigemeelne rahvas; nad panid oma vastuhaku relvad maha, nii et nad ei sõdinud enam Jumala vastu ega ka ühegi oma venna vastu.”

See viide „vastuhaku relvadele” oli ühtlasi nii sõnasõnaline kui ka kujundlik. See tähendas nende mõõku ja muid sõjarelvi, kuid ka sõnakuulmatust Jumalale ja Tema käskudele.

Nende usule pöördunud laamanlaste kuningas ütles selle kohta nii: „Ja nüüd, vaata, mu

brethren, ... it has been all that we could do ... to repent of all our sins and the many murders which we have committed, and to get God to take them away from our hearts, for it was all we could do to repent sufficiently before God that he would take away our stain.”

Note the king’s words—not only had their sincere repentance led to forgiveness of their sins, but God also took away the stain of those sins and even the desire to sin from their hearts. As you know, rather than risk any possible return to their prior state of rebellion against God, they buried their swords. And as they buried their physical weapons, with changed hearts, they also buried their disposition to sin.

We might ask ourselves what we could do to follow this pattern, to “lay down the weapons of [our] rebellion,” whatever they may be, and become so “converted [to] the Lord” that the stain of sin and the desire for sin are taken from our hearts and we never will fall away.

Rebellion can be active or passive. The classic example of willful rebellion is Lucifer, who, in the premortal world, opposed the Father’s plan of redemption and rallied others to oppose it as well, “and, at that day, many followed after him.” It is not hard to discern the impact of his continuing rebellion in our own time.

The Book of Mormon’s unholy trio of anti-Christ—Sherem, Nehor, and Korihor—provide a classic study of active rebellion against God. The overarching thesis of Nehor and Korihor was that there is no sin; therefore, there is no need for repentance, and there is no Savior. “Every man prosper[s] according to his genius, and ... every man conquer[s] according to his strength; and whatsoever a man [does is] no crime.” The anti-Christ rejects religious authority, characterizing ordinances and covenants as performances “laid down by ancient priests, to usurp power and authority.”

A latter-day example of willful rebellion with a happier ending is the story of William W. Phelps. Phelps joined the Church in 1831 and was appointed Church printer. He edited several early Church publications, wrote numerous hymns, and served as a scribe to Joseph Smith. Unfortunately, he turned against the Church and the Prophet, even to the point of giving false testimony against Joseph Smith in a Missouri court, which contributed to the Prophet’s imprisonment

vennad, .. kõik, mida me oleme võinud teha, on see, et me oleme parandanud meelt kõikidest oma pattudest ja paljudest mõrvadest, mida me oleme teinud, ja oleme saanud Jumalaneede meie südametelt ära võtma, sest see oli kõik, mida me saime teha, et Jumala ees piisavalt meelt parandada, et tavõtaks ära meie pleki.”

Pange tähele kuninga sõnu – siira meeleparanduse tõttu said nad mitte ainult patud andeks, vaid Jumal võttis ära ka nende pattude pleki ega jätnud nende südametele isegi soovi patustada. Nagu te teate, siis selleks et mitte riskida mingigi võimalusega taas varasemal kombel Jumalale vastu hakata, matsid nad oma mõõgad. Ja mattes oma füüsilisi relvi, matsid nad muutunud südamega ka oma patustamise tahte.

Ka meie võime endalt küsida, mida me võiksime teha, et järgida ka ise sama eeskujuga „pan[na] oma vastuhaku relvad maha”, olgu need millised tahes, ning olla nii „pöördunud Issandasse”, et patu plekk ja soov patustada võetaks meie südametelt ning me ei langeks kunagi ära.

Vastuhakk võib olla aktiivne või passiivne. Klassikaline näide tahtlikust vastuhakust on Lutsifer, kes oli surelikkusele eelnenud maailmas Isa lunastusplaani vastu ning kogus selle vastu ka teisi, „ja sel päeval järgnesid temale paljud”. Tema jätkuva vastuhaku mõju pole raske märgata ka meie ajal.

Mormoni Raamatu häbitu Kristuse-vastaste kolmik Serem, Nehor ja Korihor on klassikaline näide aktiivsest Jumalale vastuhakkamisest. Nehori ja Korihori peamiseks väiteks oli see, et pattu ei ole olemas, mistõttu pole ka vajadust meeleparanduse järele, ja ka Päästjat pole olemas. „Igat inimest saadab edu vastavalt tema võimetele ja iga inimene võidab vastavalt oma jõule; ja mida iganes inimene teeb, see ei ole mingi kuritegu.” Kristuse-vastane ei tunnista usuga kaasnevat volitust ning kirjeldab talitusi ja lepinguid kui toiminguid, „mille muistsed preestrid on kehtima pannud, et .. väge ja võimu anastada”.

Viimse aja näide õnnelikuma lõpuga tahtlikust vastuhakust on William W. Phelps lugu. Phelps liitus Kirikuga 1831. aastal ja ta määrati Kiriku trükkaliks. Ta toimetas mitmeid varajasi Kiriku väljaandeid, kirjutas arvukaid kirikulaulu ja teenis Joseph Smithi kirjutajana. Kahjuks pöördus ta Kiriku ja prohveti vastu, andes Joseph Smithi kohta Missouri kohtus lausa valetunnistust, mis aitas kaasa prohveti toonasele vangistamisele.

there.

Later, Phelps wrote to Joseph asking for forgiveness. "I know my situation, you know it, and God knows it, and I want to be saved if my friends will help me."

In his reply the Prophet stated: "It is true that we have suffered much in consequence of your behavior. ... However, the cup has been drunk, the will of our Heavenly Father has been done, and we are yet alive. ... Come on, dear brother, since the war is past, for friends at first are friends again at last."

With sincere repentance, William Phelps buried his "weapons of rebellion" and was received once more in full fellowship, never again to fall away.

Perhaps the more insidious form of rebellion against God, however, is the passive version—ignoring His will in our lives. Many who would never consider active rebellion may still oppose the will and word of God by pursuing their own path without regard to divine direction. I am reminded of the song made famous years ago by singer Frank Sinatra with the climactic line "I did it my way." Certainly in life there is plenty of room for personal preference and individual choice, but when it comes to matters of salvation and eternal life, our theme song ought to be "I did it God's way," because truly there is no other way.

Take, for instance, the Savior's example regarding baptism. He submitted to baptism as a demonstration of loyalty to the Father and as an example to us:

"He showeth unto the children of men that, according to the flesh he humbleth himself before the Father, and witnesseth unto the Father that he would be obedient unto him in keeping his commandments. ...

"And he said unto the children of men: Follow thou me. Wherefore, my beloved brethren, can we follow Jesus save we shall be willing to keep the commandments of the Father?"

There is no "my way" if we are to follow Christ's example. Trying to find a different course to heaven is like the futility of working on the Tower of Babel rather than looking to Christ and His salvation.

The swords and other weapons that the Lamanite converts buried were weapons of rebellion because of how they had used them. Those same kinds of weapons in the hands of their sons,

Hiljem kirjutas Phelps Josephile kirja ja palus temalt andeks. „Ma tean oma olukorda, sina tead seda ja teab ka Jumal, ja ma soovin saada päästetud, kui mu sõbrad mind aitavad.”

Prohvet kirjutas oma vastuses: „See on tõsi, et me oleme sinu käitumise tõttu palju kannatanud. ... Ometi joodi karikas tühjaks, meie Taevase Isa tahe läks täide ja me oleme ikka veel elus. ... Tule, kallis vend, on sõda lõppenud. Kes sõbrad varem, taas sõbrad nüüd.”

William Phelps mattis siiralt meelt parandades oma „vastuhaku relvad”, ja võeti taaskord täielikku osadusse ega langenud enam kunagi ära.

Kuid salakavalam Jumalale vastuhakkamise vorm on ehk siiski passiivne: Tema tahte ignoreerimine oma elus. Paljud, kelle puhul ei tule aktiivne vastuhakk kõne allagi, võivad siiski olla Jumala tahte ja sõna vastu, käies oma teerada jumaliku juhatusega arvestamata. Mulle meenub üks aastatetagune Frank Sinatra esituses kuulsaks lauldud pala, mis kulmineerus sõnadega: „Tegin seda omal moel.” Elus on kindlasti piisavalt ruumi isiklikele eelistustele ja omaenda valikutele, kuid kõiges päästmisesse ja igavesse ellu puutumas peaks meie tunnuslaul olema: „Tegin seda Jumala moel”, kuna muud moodust tõesti pole.

Võtke näiteks Päästja eeskujuga seoses ristimisega. Ta oli nõus laskma end ristida, et tõestada, et Ta on Isale ustav, ja et näidata meile eeskujuga:

„Tema .. näitab inimestele, et vastavalt lihale ta alandab ennast Isa ees ja tunnistab Isale, et ta on temale sõnakuulelik tema käskudest kinnipidamisel. ...

Ja ta ütles inimestele: Järgnege mulle! Mispärast, mu armsad vennad, kas me saame järgneda Jeesusele, ilma et meil oleks tahtmist kinni pidada Isa käskudest?”

Me ei saa tegutseda „omal moel”, kui tahame järgida Kristuse eeskujuga. Taevasse saamiseks teise tee otsimine on nagu mõttetut töö Paabeli torni ehitamisel, selle asemel et vaadata Kristus ja Tema pääste poole.

Laamanlastest usule pöördunute maetud mõõgad ja muud relvad olid vastuhaku relvad seetõttu, kuidas nad olid neid kasutanud. Samasugused relvad, mida nende pojad kasutasid pere

being used in defense of family and freedom, were not weapons of rebellion against God at all. The same was true of such weapons in the hands of the Nephites: "They were not fighting for monarchy nor power but ... were fighting for their homes and their liberties, their wives and their children, and their all, yea, for their rites of worship and their church."

In this same way, there are things in our lives that may be neutral or even inherently good but that used in the wrong way become "weapons of rebellion." Our speech, for example, can edify or demean. As James said:

"But the tongue [it seems] can no man tame; it is an unruly evil, full of deadly poison."

"Therewith bless we God, even the Father; and therewith curse we men, which are made after the similitude of God."

"Out of the same mouth proceedeth blessing and cursing. My brethren, these things ought not so to be."

There is much in public and personal discourse today that is malicious and mean-spirited. There is much conversation that is vulgar and profane, even among youth. This sort of speech is a "weapon of rebellion" against God, "full of deadly poison."

Consider another example of something that is essentially good but that could be turned against divine directives—a person's career. One can find real satisfaction in a profession, vocation, or service, and all of us are benefited by what devoted and talented people in many fields of endeavor have accomplished and created.

Still, it is possible that devotion to career can become the paramount focus of one's life. Then all else becomes secondary, including any claim the Savior may make on one's time and talent. For men, and for women as well, forgoing legitimate opportunities for marriage, failing to cleave to and lift one's spouse, failing to nurture one's children, or even intentionally avoiding the blessing and responsibility of child-rearing solely for the sake of career advancement can convert laudable achievement into a form of rebellion.

Another example concerns our physical being. Paul reminds us that we are to glorify God in both body and spirit and that this body is the temple of the Holy Ghost, "which ye have of God, and ye are not your own." Thus, we have a legitimate interest in spending time caring for

ja vabaduse kaitseks, polnud üldse relvad, millega hakata vastu Jumalale. Sama käis ka relvade kohta nefilaste käes: „Nemad ei võidelnud ainuvalitsemise ega võimu pärast, vaid .. võitlesid oma kodude ja oma priiuste, oma naiste ja oma laste ja kogu oma omandi pärast; jah, oma kummar-damistavandite ja oma kiriku pärast.”

Nõnda on ka meie elus asju, mis võivad olla neutraalsed või oma olemuselt koguni head, kuid millest saavad vale kasutuse korral „vastuhaku relvad”. Nii näiteks võime oma jutuga meelt ülen-dada või alandada. Jaakobus ütleb:

„Kuid [näib, et] keelt ei suuda ükski inimene talitseda, seda rahutut pahategijat, täis surmavat mürki.

Sellega me täname Issandat ja Isa, ja selle-ga me sajab inimesi, kes on loodud Jumala sarnaseiks.

Samast suust lähtuvad tänu ja sajatus! Nii ei tohi olla, mu vennad!”

Nüüdisajal kuulub avaliku ja isikliku arutelu juurde nii mõndagi pahatahtlikku ja õelat. Isegi noorte seas on palju vulgaarset ja roppu kõnet. Selline kõneviis on Jumala vastu kasutatavad „vastuhaku relvad”, mis on „täis surmavat mürki”.

Mõelge veel ühele asjale, mis on sisuliselt hea, kuid millest võib saada vastuhakk jumaliku-le juhatusele. Selleks on tööalane karjäär. Oma ametist, elukutsest või teenistusest võib leida suurt rahuldust ning pühendunud ja andekate inimeste saavutused ja looming paljudes tegevus-valdkondades on kasuks meile kõigile.

Kuid on võimalik, et karjäär saab kellegi elus esmatähtsaks. Siis muutub kõik muu teisejärgu-liseks, kaasa arvatud aeg ja anded, mida Päästja võib kelleltki endale nõuda. Nii meeste kui ka naiste puhul võib seaduslikest abielu sõlmimise võimalustest loobumine ning see, kui nad ei hoia oma abikaasa poole ega aita teda, ei hoolitse oma laste eest või väldivad lastekasvatamise õnnis-tust ja kohustust lausa tahtlikult üksnes karjääri tegemise huvides, muuta kiiduväärt saavutuse vastuhaku vormiks.

Järgmine näide on seotud meie füüsisega. Paulus tuletab meile meelde, et me peame austama Jumalat nii ihus kui vaimus ning et see ihu on selle Püha Vaimu tempel, „kelle te olete saanud Jumalalt, ja et te ei ole iseeneste omad”. Seega on meil põhjendatud huvi, miks veeta aega, et või-

our bodies as best we can. Few of us will reach the peak of performance we have seen recently in the achievements of Olympic and Paralympic athletes, and some of us are experiencing the effects of age, or what President M. Russell Ballard called “the rivets coming loose.”

Nevertheless, I believe it pleases our Creator when we do our best to care for His wonderful gift of a physical body. It would be a mark of rebellion to deface or defile one’s body, or abuse it, or fail to do what one can to pursue a healthy lifestyle. At the same time, vanity and becoming consumed with one’s physique, appearance, or dress can be a form of rebellion at the other extreme, leading one to worship God’s gift instead of God.

In the end, burying our weapons of rebellion against God simply means yielding to the enticing of the Holy Spirit, putting off the natural man, and becoming “a saint through the atonement of Christ the Lord.” It means putting the first commandment first in our lives. It means letting God prevail. If our love of God and our determination to serve Him with all our might, mind, and strength become the touchstone by which we judge all things and make all our decisions, we will have buried our weapons of rebellion. By the grace of Christ, God will forgive our sins and rebellions of the past and will take away the stain of those sins and rebellions from our hearts. In time, He will even take away any desire for evil, as He did with those Lamanite converts of the past. Thereafter, we too “never [will] fall away.”

Burying our weapons of rebellion leads to a unique joy. With all who have ever become converted to the Lord, we are “brought to sing [the song of] redeeming love.” Our Heavenly Father and His Son, our Redeemer, have confirmed Their unending commitment to our ultimate happiness through the most profound love and sacrifice. We experience Their love daily. Surely we can reciprocate with our own love and loyalty. May we bury—very, very deep—any element of rebellion against God in our lives and replace it with a willing heart and a willing mind. In the name of Jesus Christ, amen.

malikult hästi oma keha eest hoolitseda. Vähesed meist jõuavad tipptasemeni, mida me hiljuti olümpia- ja paraolümpiasportlaste saavutustes näinud oleme, ja osale meist avaldab mõju vanus ehk „neetidest lahti tulemine”, nagu ütles selle kohta juhataja M. Russell Ballard.

Kuid ma usun, et see teeb meie Loojale heameelt, kui me anname endast parima, et Ta imelise füüsilise keha anni eest hoolitseda. Kui keegi oma keha moonutab, rüvetab või väärkohtleb ega tee kõike endast olenevat, et tervislikult elada, on see vastuhaku märk. Samal ajal võib edevus ja kehaehituse, välimuse või riietuse kinnisideeks saamine olla teise äärmusesse kuuluv vastuhaku vorm, pannes inimest kummardama Jumala asemel Tema andi.

Lõpuks tähendab Jumalale vastuhakkamise relvade matmine lihtsalt Püha Vaimu kutsele alistumist, loomupärase inimese mahajätmist ja „pühaks [saamist] Issanda Kristuse lepituse kaudu”. See tähendab panna esimene käsk oma elus esikohale. See tähendab lasta Jumalal oma elus valitseda. Kui meie armastusest Jumala vastu ning meie otsusekindlusest Teda kogu väest, meelest ja jõust teenida saab mõõdupuu kõige üle otsustamisel ja kõigi oma otsuste langetamisel, oleme oma vastuhaku relvad maha matnud. Kristuse armu läbi andestab Jumal meie mineviku patud ja vastuhakud ning eemaldab nende pattude ja vastuhakkude pleki meie südamest. Aja jooksul eemaldab Ta ka igasuguse soovi kurja järele, nagu Ta tegi neile läinud aegade laamanlastest usule pöördunutele. Pärast seda „ei lang[e ka meie] kunagi ära”.

Oma vastuhaku relvade matmisega kaasneb ainulaadne rõõm. Koos kõigi teistega, kes on kunagi Issandasse pöördunud, on ka meid „toodud laulma [laulu] lunastava[s]t armastus[es]t”. Meie Taevane Isa ja Tema Poeg, meie Lunastaja, on kõige sügavama armastuse ja ohverduse kaudu kinnitanud oma lõputut pühendumust meie ülimale õnnele. Me kogeme nende armastust iga päev. Kindlasti saame vastata neile omaenda armastuse ja truudusega. Matkem – väga-väga sügavale – meie elus kõik Jumalale vastuhakkamise elemendid ning asendagem need tahtevalmis südame ja teenistusvalmis meelega. Jeesuse Kristuse nimel, aamen.